

proletariatet i följd av storindustrien sönderslitas och barnen förvandlas till handelsartiklar och arbetsverktyg.

Men I kommunister viljen införa kvinnogemenskap! skriar hela bourgeoisien i korus emot oss.

Storborgaren ser i sin hustru blott ett produktionsmedel. Han hör, att produktionsmedlen skola göras till gemensam egendom, och kan då helt naturligt icke tänka sig något annat, än att detta även skall bliva kvinnans lott.

Han anar icke, att det just gäller att upphäva kvinnans ställning som blott ett produktionsmedel.

För övrigt finnes ingenting löjligare än vår bourgeois högmoraliska förskräckelse över kommunisternas föregivna kvinnogemenskap. Kommunisterna behöva icke införa kvinnogemenskapen. Den har nästan alltid existerat.

Våra storborgare äro icke nöjda med att deras proletärens hustrur och döttrar stå till deras förfogande — för att icke tala om den offentliga prostitutionen — utan finna därtill ett synnerligt nöje i att ömsesidigt förföra varandras hustrur.

Det borgerliga äktenskapet är i verkligheten hustrugemenskap. Man kunde på sin höjd förebrå kommunisterna, att de i stället för en under hyckleri dold, vilja införa en officiell, öppen kvinnogemenskap. Det förstås för övrigt av sig självt, att i och med de nuvarande produktionsförhållandenas upphävande även den ur dem framgående kvinnogemenskapen, d. v. s. den officiella och icke officiella prostitutionen försvinner.

Kommunisterna hava vidare förebråtts, att vilja upphäva fäderneslandet, nationaliteten.

Arbetarna hava intet fädernesland. Man kan icke fråntaga dem vad de icke ha. Men då proletariatet närmast måste eröfra den politiska makten, upphöja sig till den nationella klassen samt konstituera sig själv som nation, så är det för övrigt ännu nationellt, om också ingalunda i samma mening som bourgeoisien.

De nationella avsöndringarna och motsatserna mellan folken försvinna allt mer och mer redan med bourgeoisiens egen utveckling, med utvecklingen av handels-